ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

23. září 2004*

Ve věci C-150/03 P,

jejímž předmětem je opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora,

předložený dne 31. března 2003,

Chantal Hectors, s bydlištěm v Mont-sur-Rolle (Švýcarsko), zastoupená G. Vandersandenem a L. Levi, avocats, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

přičemž druhým účastníkem řízení je:

Evropský parlament, zastoupený H. von Hertzen a J. F. de Wachter, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaný v prvním stupni,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (zpravodaj) a J. N. Cunha Rodrigues a N. Colneric, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: M. Múgica Arzamendi, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. února 2004,

s ohledem na vyjádření předložená účastníky řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. března 2004,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým opravným prostředkem C. Hectors navrhuje zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 23. ledna 2003, Hectors *v.* Parlament (T-181/01, Recueil FP, s. I-A-19 a s. II-103, dále jen „napadený rozsudek"), kterým posledně uvedený zamítl její žalobu směřující jednak ke zrušení rozhodnutí orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS"), jimiž byl jmenován

p. B. na místo správce pro nizozemský jazyk při skupině Evropské lidové strany (Křesťanští demokraté) a Evropských demokratů Evropského parlamentu (dále jen „skupina PPE-DE"), a kterými byla odmítnuta žádost žalobkyně o toto pracovní místo, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti posledně uvedené (dále jen „sporná rozhodnutí"), a jednak návrh na uhrazení náhrady škody žalobkyni Parlamentem.

Právní rámec

2 Podle článku 2 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropských společenství (dále jen „PŘOZ"):

„Pro účely tohoto pracovního řádu se ‚dočasnými zaměstnanci' rozumí:

[...]

c) zaměstnanci přijatí jako asistenti osoby, která zastává úřad stanovený Smlouvami o založení Společenství nebo zvoleného předsedy jednoho z orgánů nebo institucí Společenství nebo zvoleného předsedy některé z politických skupin v Evropském parlamentu, a kteří nejsou vybráni za úředníky Společenství;

[...]". *(neoficiální překlad)*

3 Článek 11 PŘOZ zejména uvádí, že články 11 až 26 služebního řádu týkajícího se práv a povinností úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád") se použijí analogicky na dočasné zaměstnance a že rozhodnutí týkající se jednotlivých dočasných zaměstnanců se oznámí za podmínek stanovených v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu.

4 Vnitřní pravidla týkající se přijímání úředníků a ostatních zaměstnanců a změny kategorie a rámce, který jí odpovídá, přijatá předsednictvem Parlamentu dne 15. března 1989 (dále jen „pravidla ze dne 15. března 1989"), stanoví zejména:

„Oddíl II. Dočasní zaměstnanci

[...]

Článek 8

Dočasní zaměstnanci zaměstnaní u politické skupiny jsou přijímaní na základě návrhů ‚*ad hoc* výboru' jmenovaného orgánem oprávněným k uzavírání pracovních smluv a jehož jeden člen je jmenován Výborem zaměstnanců.

Článek 9

Oznámení o volném místě v politické skupině se zveřejňují jak uvnitř orgánu, tak i mimo něj. Po seznámení se s osobními spisy kandidátů a na základě kritérií

stanovených v souladu s předpisy stanovenými politickou skupinou, která má zájem vymezit volné pracovní místo, ‚*ad hoc* výbor' vypracuje seznam kandidátů, kteří splňují podmínky administrativní úrovně stanovené v oznámení o volném pracovním místě. Tento seznam je předán orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv." *(neoficiální překlad)*

5 Podle bodů 5 a 6 dokumentu generálního sekretáře skupiny PPE-DE z února 2000, nazvaného „postupy pro přijímání zaměstnanců" (dále jen „dokument týkající se postupu přijímání do PPE-DE"):

„5. Za výběrové řízení nese odpovědnost výběrová komise, která se skládá z předsedy, jenž bude obvykle vedoucím dotčené služby, nejméně dvou dalších členů sekretariátu skupiny, kteří jsou v téže nebo vyšší třídě, než na kterou bude jmenován kandidát, zástupce Výboru zaměstnanců skupiny a zástupce Výboru zaměstnanců Parlamentu. Předseda výběrové komise nese odpovědnost za dodržení postupů popsaných v přílohách. Výběrová komise musí v souladu s přílohami sestavit písemné a ústní testy, práh úspěšnosti, počet kandidátů, kteří budou umístěni na seznam [vhodných kandidátů], jakož i délku trvání platnosti tohoto seznamu.

6. Ve všech případech, kdy se uskuteční obvyklý a úplný postup, výběrová komise odevzdá předsednictvu skupiny seznam kandidátů, kteří uspěli ve výběrovém řízení, jakož i bodové ohodnocení, kterého dosáhli. Pokud se má obsadit jediné [volné] místo, předsednictvo vybere jednoho z prvních tří kandidátů na seznamu. Pokud se mají obsadit dvě volná místa, předsednictvo vybere z prvních pěti kandidátů." *(neoficiální překlad)*

Skutkový základ sporu

6 Skutkový základ sporu je uveden v bodech 5 až 16 napadeného rozsudku, a to následujícím způsobem:

„5 Oznámení o uvolnění pracovního místa na dočasného zaměstnance pro nizozemský jazyk bylo zveřejněno skupinou PPE-DE v přehledu oznámení o přijímání do Parlamentu č. 14/2000 týkajícím se období od 29. května do 14. června 2000.

6 Podle oznámení o volném pracovním místě týkajícím se tohoto volného místa:

‚Orgán skupiny oprávněný ke jmenování se rozhodl zahájit výběrové řízení za účelem obsazení volného místa správce anebo pomocného správce (M/Ž) pro nizozemský jazyk, třída A 8 nebo A 7/A 6 (dočasný zaměstnanec).

[...]

Povaha funkce:

Kvalifikovaný úředník, jenž bude pod vedením svých služebně nadřízených plnit úkoly koncepce a vzdělávání v souvislostí s činností skupiny PPE-DE. Tyto úkoly vyžadují schopnost práce ve skupině.

Požadované vzdělání a znalosti:

— vysokoškolské vzdělání ukončené diplomem anebo pracovní zkušenost zaručující rovnocennou úroveň;

— velmi dobrá znalost institucionální struktury Evropské unie a jejích činností;

— schopnost vykonávat na základě obecných směrnic koncepční, analytickou a syntetickou práci;

— důkladná znalost jednoho z úředních jazyků Evropské unie a dobrá znalost dalšího z těchto jazyků.

Zvláštní předpoklady:

Z funkčních důvodů jsou požadovány:

— důkladná znalost nizozemského jazyka a dobrá znalost německého a francouzského nebo anglického jazyka; znalost dalších jazyků Společenství bude taktéž vzata v úvahu;

— dobrá znalost struktury a činností orgánů Evropské unie;

— znalost a následování programových záměrů a činností skupiny PPE-DE a politiky Společenství; znalost zemědělské politiky Evropské unie nebo pracovní zkušenost v tomto odvětví bude hodnocena kladně;

— prokázaná pracovní zkušenost v délce 2 let odůvodní přijetí do třídy A 7/A 6.'

7 Oznámení o tomto pracovním místě bylo rovněž zveřejněno v několika nizozemsky psaných novinách.

8 Dopisem ze dne 21. června 2000 žalobkyně podala svou žádost o sporné místo a tato byla prohlášena za přípustnou.

9 Žalobkyně se dne 9. října 2000 účastnila písemných výběrových zkoušek a následně, dne 19. října 2000, ústních zkoušek.

10 *Ad hoc* výbor, upravený v článku 8 pravidel ze dne 15. března 1989, jakožto výběrová komise podle bodu 5 dokumentu týkajícího se postupu přijímání do

PPE-DE (dále jen ‚výběrová komise'), vydal dne 19. října 2000 svou zprávu o obsazení sporného pracovního místa. Tato zpráva především uvádí:

‚Vypracování seznamu vhodných kandidátů

Po skončení řízení se [zkušební komise] rozhodla zapsat na seznam [vhodných kandidátů] jména následujících kandidátů:

— pí Hectors Chantal (83,50 bodů)

— pí L. (73,50 bodů)

— p. B. (65,25 bodů).

V souladu s ustanoveními článku 9 [pravidel ze dne 15. března 1989] je orgánu skupiny »Evropské lidové strany a Evropských demokratů« oprávněnému k uzavírání pracovních smluv s dočasnými zaměstnanci ponecháno jakékoli rozhodnutí, aby si vybral kandidáta na předmětné místo.'

11 Dne 7. listopadu 2000 se každý ze tří kandidátů setkal a měl pohovor se čtyřmi členy nizozemské delegace skupiny PPE-DE.

12 Dne 22. listopadu 2000 informoval předseda výběrové komise žalobkyni, že je uvedena na seznamu vhodných kandidátů.

13 Protože žalobkyně neobdržela informace týkající se vývoje předmětného výběrového řízení, napsala dne 16. ledna 2001 předsedovi výběrové komise.

14 Dopisem ze dne 31. ledna 2001 předseda výběrové komise sdělil žalobkyni, že byl vybrán pan B. Tento dopis kromě jiného upřesňoval:

‚Z písemných a ústních zkoušek konaných ve dnech 9. a 19. října jste získala 83,5 bodů (ze 100 bodů). Tudíž jste na prvním místě seznamu [vhodných kandidátů].

Výběrová komise předala předsednictvu skupiny jména tří nejlépe umístěných kandidátů: předsednictvo rozhodlo způsobem popsaným níže.

Pro pořádek cituji následující ustanovení:

Ve shodě s ustanoveními článku 9 [pravidel ze dne 15. března 1989], je orgánu skupiny »Evropské lidové strany a Evropských demokratů« oprávněnému k uzavírání pracovních smluv s dočasnými zaměstnanci ponecháno jakékoli rozhodnutí, aby si vybral kandidáta na předmětné místo.'

15 Dne 11. dubna 2001 podala žalobkyně stížnost proti rozhodnutím, jimiž byl jednak jmenován p. B. a jednak odmítnuta její žádost. V této stížnosti je zejména zmíněno:

‚Dopisem ze dne 31. ledna 2001 mě předseda [výběrové komise] informoval, že mě [výběrová komise] umístila na první místo seznamu vhodných kandidátů podle bodování (83,5 bodů ze 100 bodů), nicméně že [skupina] PPE-DE jmenovala na volné pracovní místo p. [B.]. Nebylo uvedeno žádné odůvodnění ani pro toto rozhodnutí, ani pro jeho nesoulad s pořadím bodování.

Jestliže se dle mého názoru orgán oprávněný ke jmenování rozhodne provést výběrové řízení pro přijetí zaměstnance na zvláštní místo, i když se jedná o dočasné pracovní místo, ustálená judikatura Soudu prvního stupně ukazuje, že orgán oprávněný ke jmenování je povinen dodržovat výsledky takového výběrového řízení a zároveň i pořadí bodování vypracované [výběrovou komisí], ledaže řádně odůvodněné mimořádné okolnosti umožňují jednat odlišně.'

16 Dopisem ze dne 28. května 2001 předseda skupiny PPE-DE tuto stížnost zamítl. V tomto dopise uvádí zejména:

‚Vzal jsem na vědomí všechny vaše poznámky a úvahy; přesto však odkazuji na [článek] 30 služebního řádu, který stanoví, že orgán oprávněný ke jmenování jmenuje pro každé výběrové řízení výběrovou komisi. Výběrová komise vypracuje seznam vhodných kandidátů a je v pravomoci orgánu oprávněného ke jmenování, aby vybral z tohoto seznamu toho nebo ty kandidáty, které jmenuje na volná místa. Nepřichází tedy v úvahu, aby bylo po [orgánu oprávněném ke jmenování, dále jen »OOJ«] požadováno dodržování pořadí v seznamu vhodných kandidátů.

Za těchto podmínek určitě dobře chápete, že vaše stížnost není namístě, a tudíž se zamítá.'"

Žaloba u Soudu a napadený rozsudek

7 Návrhem doručeným kanceláři Soudu dne 6. srpna 2001 podala C. Hectors žalobu, kterou se domáhá, aby byla zrušena sporná rozhodnutí.

8 Na podporu své žaloby na zrušení se žalobkyně dovolávala jednoho formálního žalobního důvodu, který vycházel z porušení povinnosti uvést odůvodnění, jakož i čtyř skutkových žalobních důvodů, vycházejících zaprvé ze zjevné chyby v posouzení a nesprávného právního posouzení, porušení služebního zájmu a porušení článku 12 PŘOZ, zadruhé porušení článků 29 a 30 služebního řádu, porušení oznámení o uvolnění pracovního místa a porušení zásady *patere legem quam ipse fecisti*, zatřetí porušení zásady rovného zacházení s muži a ženami, a začtvrté porušení zásady povinnosti zohlednění zájmů úředníků. Krom toho žalobkyně uvedla, že těmito protiprávními akty jí byla způsobena majetková i nemajetková újma a že tato protiprávnost odůvodňuje náhradu škody.

9 Napadeným rozsudkem zamítl Soud jemu předloženou žalobu v plném rozsahu, po zamítnutí všech žalobních důvodů vznesených žalobkyní jako neopodstatněných.

10 K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, měl Soud v bodech 35 až 46 napadeného rozsudku za to, že rozhodnutí nepřijmout žádost žalobkyně bylo dostatečně odůvodněno tím, že žalobkyně byla informována o průběhu prováděného řízení o jmenování a o podmínkách určujících legalitu toho postupu. Měl za to, že rozhodnutí o jmenování pana B., které nevyžadovalo žádné zvláštní odůvodnění, dodatečné k odůvodnění prvního rozhodnutí, bylo tedy taktéž dostatečně odůvodněno.

11 K dosažení těchto zjištění Soud nejdříve připomněl v bodech 36 a 37 napadeného rozsudku, že v případě rozhodnutí s možností volby mezi několika kandidáty měl OOUPS povinnost uvést odůvodnění, přinejmenším ve stadiu zamítnutí stížnosti podané odmítnutým kandidátem (rozsudek Soudu ze dne 3. března 1993, Vela Palacios *v.* Hospodářský a sociální výbor, T-25/92, Recueil, s. II-201, bod 22, a ze dne 26. ledna 1995, Pierrat *v.* Soudní dvůr, T-60/94, Recueil FP, s. I-A-23 a II-77), a že rozsah této povinnosti uvést odůvodnění by měl být v každém případě posouzen v závislosti na konkrétních okolnostech každého případu.

12 Pak uvedl, že pokud jednak na základě bodu 6 dokumentu týkajícího se postupu přijímání do PPE-DE bylo nabízeno jediné volné místo, předsednictvo skupiny, jakožto OOUPS, vybralo jednoho ze tří prvních kandidátů zapsaných na seznamu vhodných kandidátů vypracovaném výběrovou komisí, která měla povinnost připravit návrhy. Kromě toho měl za to, že zaměstnání dočasného zaměstnance politickou skupinou Parlamentu na základě čl. 2 písm. c) PŘOZ předpokládalo zásadně vztah vzájemné důvěry.

13 V bodech 41 až 45 napadeného rozsudku z toho Soud vyvodil, že pokud se jedná o místo dočasného zaměstnance při politické skupině Parlamentu, na jehož obsazení disponuje předsednictvo skupiny plnou svobodou volby jednoho z kandidátů nacházejících se na seznamu vhodných kandidátů, odůvodnění se mohlo vztahovat pouze k dodržování právních podmínek, kterým řízení o jmenování podléhá. Přitom však podle Soudu tyto informace byly řádně sděleny žalobkyni, především dopisem předsedy výběrové komise ze dne 31. ledna 2001, a pak dopisem předsedy skupiny PPE-DE ze dne 28. května 2001, jimiž byla stížnost zamítnuta.

14 Pokud jde o druhý žalobní důvod, Soud v bodech 65 až 78 napadeného rozsudku rozhodl, že se předsednictvo skupiny PPE-DE, jakožto OOUPS, nedopustilo zjevného omylu v posouzení, když nepřijalo žádost žalobkyně, nýbrž tu od p. B., ani, *a fortiori*, porušení služebního zájmu nebo dále článku 12 odst. 1 PŘOZ.

15 Připomínaje, že OOUPS má v okamžiku přijímání dočasného zaměstnance ještě širší diskreční pravomoc než OOJ, který nemá povinnost dodržet přesné pořadí kandidátů nacházejících se na seznamu vhodných kandidátů, Soud měl za to, že předsednictvo skupiny mělo v rámci své svobodné volby přijímaného kandidáta právo vzít obzvláště v úvahu pracovní zkušenost kandidátů uznaných za vhodné pro obsazení předmětného volného místa.

16 Soud tedy měl za to, že OOUPS nepřekročil meze své velmi široké diskreční pravomoci, když měl za to, že p. B. disponoval dostatečnými zkušenostmi týkajícími se evropských záležitostí a taktéž rozsáhlejšími pracovními zkušenostmi v oblasti společné zemědělské politiky než žalobkyně, a to i přesto, že ona získala lepší známky z písemných výběrových zkoušek.

17 V bodech 93 až 107 napadeného rozsudku Soud zamítl i třetí žalobní důvod, kterého se žalobkyně dovolávala.

18 Pokud jde o údajné porušení článků 29 a 30 služebního řádu, rozhodl, že postup přijímání dočasných zaměstnanců upravují pouze příslušná ustanovení PŘOZ a interní prováděcí pravidla přijatá Parlamentem, a ne pravidla služebního řádu týkající se přijímání úředníků.

19 Konstatoval, že okolnost, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, jakož i dopis předsedy Parlamentu předsedovi komise ze dne 14. června 2001 týkající se postupu přijímání dočasných zaměstnanců k politickým skupinám odkazují na článek 30 služebního řádu, respektive na přijímání dočasných zaměstnanců „podle postupu analogického

s postupem pro přijímání úředníků", neumožňuje prokázat, že příslušná ustanovení služebního řádu se použijí na dočasné zaměstnance.

20 Pokud se jedná o pohovory mezi členy nizozemské delegace, která podle žalobkyně porušila jak pravidla služebního řádu, tak vnitřní prováděcí pravidla Parlamentu, a kandidáty uvedenými na seznamu vhodných kandidátů, Soud rozhodl, že OOUPS měl možnost zorganizovat tyto pohovory.

21 Soud měl totiž za to, že tato možnost, jež není zakotvena ani v pravidlech nařízení ze dne 15. března 1989, ani v dokumentu týkajícím se postupu přijímání do PPE-DE, vyplývá z velmi široké diskreční pravomoci OOUPS při volbě způsobů organizace a průběhu výběrového řízení. Tato možnost, v souladu s požadavkem vztahu vzájemné důvěry určujícím zaměstnání dočasného zaměstnance politickou skupinou Parlamentu na základě čl. 2 písm. c) PŘOZ, by ostatně nemohla být v rozporu s ustanoveními služebního řádu týkajícími se přijímání úředníků, protože tato nejsou použitelná na dočasné zaměstnance.

22 Pokud jde mimoto o údajný nedostatek srovnávacího přezkumu kvalifikací kandidátů předsednictvem skupiny, Soud rozhodl, že s ohledem na tvrzení Parlamentu, dle kterých OOUPS přijal své rozhodnutí na základě úplného spisu výběrové komise, osobních spisů kandidátů a doporučení nizozemské delegace, jakož i při nedostatku důkazů nebo znaků předložených žalobkyní, které by podpořily její argumentaci, není možné mít za to, že OOUPS se spokojil se schválením návrhu výše zmíněné delegace bez přikročení ke zmiňovanému srovnávacímu přezkumu.

23 Nakonec se Soud domníval, že patří rovněž do svobodné volby OOUPS při vymezení podmínek organizace a průběhu výběrového řízení skutečnosti, jichž se žalobkyně dovolávala, týkající se průběhu pohovoru s vnitrostátní delegací, tedy neúčast člena výboru zaměstnanců anebo neexistence protokolu anebo odůvodněná zpráva na konci rozhovoru. Nejde tedy o podstatné formální náležitosti, které by měly rozhodující dopad na celkový průběh výběrového řízení.

24 Pokud se jedná o čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení zásady rovného zacházení s muži a ženami, Soud měl v bodech 117 až 125 napadeného rozsudku za to, že žalobkyně nebyla s to prokázat domněnku přímé, nebo nepřímé diskriminace tak, aby prokázání neporušení zásady rovného zacházení s muži a ženami zůstalo na žalovaném. Totiž jediná skutečnost uváděná C. Hectors, tedy skutečnost, že v okamžiku předmětných událostí byla v šestém měsíci těhotenství, o čemž byla nizozemská delegace informována, neumožňuje se domnívat, že došlo k diskriminaci.

25 Soud měl ostatně za to, že OOUPS v každém případě neporušil zásadu rovného zacházení s muži a ženami, protože se nedopustil zjevného omylu v posouzení tím, že přijal žádost p. B.

26 Pokud jde o pátý žalobní důvod, Soud v bodech 131 až 135 napadeného rozsudku rozhodl, že OOUPS neporušil svou povinnost zohlednění zájmů úředníků. Připomněl, že případné meze závazků vyplývajících z této povinnosti nemohou bránit administrativě v přijetí přidělovacích opatření pro úředníky nebo zaměstnance, které považuje v zájmu služby za nezbytné.

27 Soud se domníval s ohledem na velmi širokou diskreční pravomoc OOUPS při hodnocení tohoto zájmu v případě přijímání dočasných zaměstnanců, že jeho přezkum se musel omezit pouze na otázku, zda toto hodnocení bylo provedeno v rozumných mezích a zda OOUPS nepoužil svou diskreční pravomoc zjevně nesprávným způsobem. Vzhledem k tomu, že Parlament se nedopustil zjevného omylu v posouzení tím, že nejmenoval C. Hectors na předmětné místo, jmenování p. B. odpovídalo zájmům služby, neboť zájmy žalobkyně nemohly převážit nad zájmy služby.

28 Nakonec Soud zamítl žalobní návrhy na náhradu škody. Měl za to, že z přezkumu žalobních návrhů na zrušení vyplynulo, že žalobkyně neprokázala protiprávnosti údajně spáchané OOUPS.

Návrhy účastníků řízení

29 Opravným prostředkem se žalobkyně domáhá jednak zrušení napadeného rozsudku a sporných rozhodnutí, a jednak uložení náhrady škody Parlamentu ve výši 60 554,70 eur, s výhradou zvýšení, jakož i náhrady nákladů vzniklých jak v prvním stupni, tak v rámci opravného prostředku.

30 Parlament navrhuje zamítnutí opravného prostředku.

K opravnému prostředku

31 Na podporu své žaloby se žalobkyně v podstatě dovolává čtyř žalobních důvodů vycházejících zaprvé z porušení zásady legality, právní jistoty a z nesprávného procesního postupu, zadruhé z porušení povinnosti uvést odůvodnění, zatřetí z porušení článku 12 PŘOZ a zneuznání pojmu služebního zájmu, začtvrté z porušení zásady rovného zacházení s muži a ženami.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Argumentace účastníků řízení

32 Žalobkyně Soudu vytýká porušení zásady uvést odůvodnění tím, že nesankcionoval neuvedení odůvodnění OOUPS. Posledně uvedený má povinnost odůvodnit své rozhodnutí zvláštním způsobem, jestliže se odchýlí od pořadí na seznamu vhodných kandidátů na místo dočasného zaměstnance vypracovaného výběrovou komisí.

33 Podle žalobkyně tato povinnost vyplývá jasně z judikatury, zejména z rozsudku ze dne 9. července 1987, Hochbaum & Rawes *v.* Komise (44/85, 77/85, 294/85 a 295/85, Recueil, s. 3259) a z rozsudků Pierrat *v.* Soudní dvůr (body 38 a 39), uvedeného výše a z rozsudku ze dne 20. února 2002, Roman Parra *v.* Komise (T-117/01, Recueil FP, s. I-A-27 a II-121, bod 31). Tato judikatura ukládá OOUPS povinnost uvést zvláštní odůvodnění jdoucí nad rámec obecného odůvodnění anebo odkaz na řádnost řízení. Takto v případě žalobkyně, která se ve své stížnosti

dovolávala, že byla uvedena na prvním místě seznamu vhodných kandidátů a že byl přijat kandidát, jehož výsledek byl horší než její, OOUPS měl odůvodnit své rozhodnutí zvláštním způsobem.

34 Žalobkyně rovněž tvrdí, že nezbytnost vztahu vzájemné důvěry mezi dočasným zaměstnancem, jenž má být přijat, a členy vnitrostátní politické skupiny nemá dopad na povinnost OOUPS uvést zvláštní odůvodnění.

35 Parlament zdůrazňuje, že výše uvedené rozsudky Hochbaum & Rawes *v.* Komise a Pierrat *v.* Soudní dvůr nejsou relevantní vzhledem k tomu, že se týkaly odlišných situací, přičemž první se týkal řízení o povýšení, jež mělo několik procesních vad, a druhý se týkal rozhodnutí OOJ, kterým tento přijal osobu neuvedenou na seznamu vhodných kandidátů.

36 Naproti tomu v projednávaném sporu vnitřní pravidla skupiny PPE-DE výslovně stanoví, že OOUPS je oprávněn vybrat jednoho z prvních tří kandidátů ze seznamu vhodných kandidátů, takže odůvodnění rozhodnutí přijatého v projednávaném případě se mohlo vztahovat pouze na dodržení právních podmínek, jímž legalita řízení o jmenování podléhá, jak to napadený rozsudek správně uznal.

37 Krom toho je nesporné, že nedostatečné odůvodnění odpovědi na stížnost mohlo být doplněno vysvětleními předloženými v průběhu soudního řízení. Parlament před Soudem uplatnil, že jmenování p. B. bylo výsledkem jeho rozsáhlejších zkušeností v oblasti společné zemědělské politiky.

Závěry Soudního dvora

38 Na základě čl. 11 třetího pododstavce PŘOZ jednotlivá rozhodnutí týkající se dočasných zaměstnanců jsou oznamována v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu, jež stanoví, že: „[k]aždé rozhodnutí týkající se určité osoby přijaté na základě tohoto služebního řádu se neprodleně sdělí písemně dotyčnému úředníkovi. Každé rozhodnutí týkající se stížnosti na úředníka uvede důvody, na kterých je založeno" *(neoficiální překlad).*

39 Účelem povinnosti uvést odůvodnění stanovené čl. 25 druhým pododstavcem služebního řádu, a pokud se jedná o rozhodnutí přijatá v návaznosti na stížnost, zakotvenou v čl. 90 odst. 2 druhého pododstavce zmíněného služebního řádu, je jednak poskytnout dotčené osobě dostatečné údaje pro posouzení odůvodněnosti rozhodnutí a pro příhodnost podání soudní žaloby zpochybňující legalitu, a jednak umožnit soudci vykonávat jeho kontrolu (viz zejména rozsudek ze dne 26. listopadu 1981, Michel *v.* Parlament, 195/80, Recueil, s. 2861, bod 22).

40 Jak uvedl správně Soud v bodech 36 a 37 napadeného rozsudku, OOUPS, analogicky s OOJ, má povinnost uvést odůvodnění, a to přinejmenším ve stadiu zamítnutí stížnosti podané neúspěšným kandidátem proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti nebo proti rozhodnutí o jmenování jiného kandidáta (viz zejména ohledně odmítnutí žádosti úředníka rozsudek ze dne 9. prosince 1993, Parlament *v.* Volger, C-115/92 P, Recueil, s. I-6549, bod 22). Rozsah takové povinnosti uvést odůvodnění musí být posouzen v závislosti na konkrétních okolnostech každého případu (rozsudek ze dne 13. prosince 1989, Prelle *v.* Komise, C-169/88, Recueil, s. 4335, bod 9).

41 V napadeném rozsudku Soud rozhodl, že se OOUPS mohl spokojit s tím, že odůvodnění svého rozhodnutí vztáhl na dodržení právních podmínek, kterým legalita řízení o jmenování podléhá, a to z důvodu svobodné volby vybrat jednoho

z kandidátů uvedených na seznamu vhodných kandidátů, který měl k dispozici. Na základě toho použil implicitně na tento případ judikaturu týkající se řízení o povýšení, podle které je-li povýšení prováděno volbou, postačuje, pokud je zamítnutí stížnosti odůvodněno odkazem na právní podmínky, kterým podle služebního řádu podléhá legalita řízení (viz zejména výše uvedené rozsudky Vela Palacios *v.* Hospodářský a sociální výbor, bod 22, a Roman Parra *v.* Komise, bod 27).

42 V projednávaném případě je řízení o přijetí dočasného zaměstnance zajisté s konečnou platností založeno na svobodné volbě OOUPS v souladu s vnitřními pravidly skupiny PPE-DE uvedenými v bodě 6 dokumentu týkajícího se postupu přijímání do PPE-DE. Pokud se jedná o povinnost uvést odůvodnění, nemůže být v žádném případě srovnáváno s řízením o povýšení úředníka uvedeným v článku 45 služebního řádu, jež je prováděno „výhradně výběrem".

43 Výběrové řízení na dočasného zaměstnance, jak je upraveno v pravidlech skupiny PPE-DE, zahrnuje totiž předvýběr kandidátů pozvaných k ústním a písemným zkouškám, vypracování seznamu vhodných kandidátů v závislosti na výsledcích těchto testů výběrovou komisí, a pak srovnávací přezkum, provedený OOUPS, osobních spisů kandidátů se seznamem vypracovaným výběrovou komisí.

44 Rozhodnutí OOUPS, jež je založeno v podstatě na subjektivním srovnávacím posouzení, se rovněž zakládá na objektivních údajích, a to na srovnání osobních spisů kandidátů s předpoklady požadovanými v oznámení o volném pracovním místě a s přihlédnutím k návrhu výběrové komise vyplývajícímu z výsledků zkoušek.

45 OOUPS měl tedy k dispozici vyjádření výběrové komise o schopnostech a způsobilosti kandidátů týkajících se požadovaných předpokladů; toto vyjádření mu mělo sloužit jako základ pro srovnání schopností kandidátů, přičemž je jedním z prvků, na kterém založil své vlastní posouzení kandidátů.

46 Jelikož OOUPS se odchýlil od vyjádření výběrové komise, a tedy od pořadí přednosti založeného na výsledku kvalifikačních zkoušek a sděleného žalobkyni, neumožnilo tudíž obecné odůvodnění anebo pouhý odkaz na řádnost výběrového řízení žalobkyni seznámit se s důvody jejího odmítnutí.

47 V projednávaném případě bylo zvláštní odůvodnění v odpovědi na stížnost žalobkyně tím spíše odůvodněné, že posledně uvedená se účastnila individuálního pohovoru, jenž nebyl původně stanoven, že neobdržela žádné informace o průběhu výběrového řízení předtím, než o ně sama požádala, a že sama ve své stížnosti ze dne 11. dubna 2001 výslovně odkázala na obsah seznamu vhodných kandidátů a pořadí bodování.

48 Ze skutkových okolností zjištěných Soudem vyplývá, že jednak se odpověď předsedy výběrové komise ze dne 31. ledna 2001 na dopis žalobkyně ze dne 16. ledna 2001 omezila na to, že byl žalobkyni oznámen postup OOUPS vedoucí k provedení jeho volby. Jednak dopis předsedy skupiny PPE-DE ze dne 28. května 2001 odmítající stížnost žalobkyně se omezil pouze na uvedení průběhu prováděného řízení o jmenování.

49 Žalobkyně tak v průběhu postupu před zahájením soudního řízení neobdržela žádnou informaci týkající se výlučně jejího případu, nýbrž pouze obecné úvahy týkající se prováděného řízení.

50 Jelikož úplný nedostatek odůvodnění před podáním žaloby nemůže být zhojen vysvětleními předloženými OOUPS před soudem, analogicky s OOJ (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 7. února 1990, Culin v. Komise, C-343/87, Recueil, s. I-225, bod 15), je namístě konstatovat, že OOUPS porušil svou povinnost uvést odůvodnění.

51 V důsledku toho tím, že se Soud domníval v bodě 41 napadeného rozsudku, že odůvodnění rozhodnutí nepřijmout žádost žalobkyně se mohlo vztahovat pouze na dodržení použitelných právních podmínek, a měl následně za to v bodě 46 zmíněného rozsudku, že toto rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno, dopustil se nesprávného právního posouzení. Proto musí být napadený rozsudek zrušen z tohoto důvodu, aniž by se jevilo nutné přezkoumat ostatní žalobní důvody vznesené žalobkyní.

K věci samé

52 V souladu s článkem 61 Statutu Soudního dvora soudní řízení dovoluje, aby Soudní dvůr vydal sám konečné rozhodnutí ve věci, a proto je třeba rozhodnout ve věci samé na základě návrhů žalobkyně na zrušení sporných rozhodnutí a uložení uhrazení náhrady škody Parlamentu.

K návrhům na zrušení sporných rozhodnutí

53 S ohledem na výše uvedené je namístě určit, že OOUPS porušil povinnost uvést odůvodnění, ke které byl zavázán, neboť jeho odpověď na stížnost žalobkyně neobsahovala žádné odůvodnění.

54 Z toho plyne, že žalobní důvod žalobkyně vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění musí být přijat. Rozhodnutí zamítající stížnost žalobkyně musí být tedy zrušeno, a v důsledku toho i ostatní sporná rozhodnutí, aniž by bylo nutné přezkoumat ostatní žalobní důvody.

K návrhům na náhradu škody

Argumentace účastníků řízení

55 Žalobkyně tvrdí, že utrpěla majetkovou i nemajetkovou újmu, a to v důsledku dovolávaných protiprávností, jež jsou zároveň vadami odůvodňujícími náhradu škody. Majetková újma spočívá v tom, že jí byl odmítnut přístup k veřejné funkci, zatímco OOUPS byl povinen ji jmenovat. Ztratila tak veškerá práva a zájmy spojené se službou ve veřejné funkci Společenství. Uznávajíc, že uvedení na seznamu vhodných kandidátů s sebou nenese automatické jmenování, žalobkyně dále tvrdí, že s ohledem na svou osobní situaci nemohla být nejmenována.

56 Pokud jde o nemajetkovou újmu, ta podle žalobkyně vyplývá z absolutního nedostatku transparentnosti řízení o jmenování. Zatímco Parlament odmítl oznámit rozhodnutí přijatá v rámci výběrového řízení a odůvodnit odmítnutí její žádosti, OOUPS neodpověděl na její stížnost, čímž ji donutil podat žalobu k Soudu.

57 Ke dni 10. prosince 2001, datu své repliky před Soudem, se žalobkyně dovolává majetkové újmy odpovídající odměně, kterou by dostávala, pokud by byla vybrána, tedy 5 055,47 eur (měsíční mzda) x 10 (p. B. byl zaměstnán od února 2001), částky, ke které je potřeba připočíst měsíční částku mzdy. Z titulu náhrady nemajetkové újmy žalobkyně požaduje 10 000 eur.

58 Parlament tvrdí, že žalobkyně nemá právo na náhradu škody. OOUPS se nedopustil žádné chyby a dostatečně odůvodnil předmětné rozhodnutí, přičemž odůvodnění bylo doplněno v průběhu řízení v prvním stupni.

59 Podpůrně Parlament odkazuje na judikaturu Soudu, podle které zrušení zkoumaného aktu představuje vhodnou náhradu újmy (rozsudky Soudu ze dne 21. března 1996, Otten *v.* Komise, T-376/94, Recueil FP, s. I-A-129 a II-401, bod 55, a ze dne 5. prosince 2000, Campogrande *v.* Komise, T-136/98, Recueil FP, s. I-A-267 a II-1225, bod 68).

60 Parlament rovněž tvrdí, že žalobkyně vyčíslila majetkovou újmu až v replice, což je v rozporu s čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu, neboť to mohla učinit již při podání své žaloby, a že se nedovolávala zvláštních okolností odůvodňujících toto opomenutí. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 20. září 1990, Hanning *v.* Parlament, (T-37/89, Recueil, s. II-463, bod 82).

Závěry Soudního dvora

61 Co se týče jednak nemajetkové újmy způsobené nedostatkem odůvodnění sporných rozhodnutí, je třeba konstatovat, že jejich zrušení představuje samo o sobě vhodnou náhradu újmy, kterou žalobkyně v projednávaném případě utrpěla. Návrh na náhradu této újmy musí proto být zamítnut (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Hochbaum & Rawes *v.* Komise, bod 22).

62 Dále, pokud jde o údajnou majetkovou újmu, je třeba uvést, že žalobkyně neupřesnila rozsah údajně utrpěné újmy ve své žalobě, nýbrž pouze ve své replice. V důsledku toho nesplnila požadavky čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu. Soudní dvůr zajisté uznal, že v určitých zvláštních případech, zejména pokud je složité

vyčíslit údajnou újmu, není nezbytné upřesnit v žalobě přesný rozsah, ani vyčíslit výši navrhované náhrady (viz zejména rozsudky ze dne 14. května 1975, CNTA v. Komise, 74/74, Recueil, s. 533, a ze dne 28. března 1979, Granaria v. Rada a Komise, 90/78, Recueil, s. 1081, 1090). Nicméně v projednávaném sporu žalobkyně neprokázala, ani se nedovolávala existence zvláštních okolností odůvodňujících opomenutí vyčíslení této újmy v žalobě. Návrh na náhradu majetkové újmy je tudíž nepřípustný a musí být odmítnut.

63 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní návrhy na náhradu škody nemohou být přijaty.

K nákladům řízení

64 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu, je-li opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydává sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne Soudní dvůr i o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 stejného jednacího řádu, který se použije na základě svého článku 118 na řízení o opravném prostředku, bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení ve svém návrhu a Parlament byl ve sporu neúspěšný, s výjimkou návrhů směřujících k zamítnutí žalobního návrhu na náhradu škody, je namístě mu uložit, kromě jeho nákladů, náhradu všech nákladů vzniklých C. Hectors před Soudním dvorem a polovinu nákladů vzniklých žalobkyni před Soudem.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 23. ledna 2003, Hectors *v.* Parlament (T-181/01) se ruší.**

2) **Rozhodnutí orgánu oprávněného k uzavírání pracovních smluv, jimiž byl jmenován p. B. na místo správce pro nizozemský jazyk při skupině Evropské lidové strany (Křesťanští demokraté) a Evropských demokratů Evropského parlamentu a kterými byla odmítnuta žádost C. Hectors o toto místo, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti posledně uvedené, se rovněž ruší.**

3) **Ve zbývajících částech se opravný prostředek zamítá.**

4) **Evropskému parlamentu se ukládá náhrada nákladů řízení vzniklých v souvislosti s opravným prostředkem a, kromě jeho nákladů, náhrada poloviny nákladů vzniklých C. Hectors před Soudem prvního stupně Evropských společenství.**

Podpisy.